

Als papa thuis is, vult onze vuurtoren zich met schelpen en verhalen. Ons huis lijkt dan nog kleiner.

Ik herinner me een avond. Er was soep, verse, niet eens uit een pakje. Papa vertelde me over de heremietkreeft.

‘Zo’n kreeftje hangt niet vast aan een eigen huis. Het kiest gewoon een leegstaand huisje van een ander uit. Een slakkenhuis of een mooie mosselschelp. Waar dat kreeftje op dat moment de meeste zin in heeft. Het is tenslotte toch maar voor een poos. Tot het kreeftje zo is gegroeid dat zijn geleende huis te krap komt te zitten.’

‘Te krab’, grinnikte ik en ik trok aan papa’s mouw. ‘Wat dan?’

‘Dan werpt dat kreeftje zijn huis van zich af en gaat op zoek naar iets nieuws.’

‘Zomaar in zijn blootje?’

‘Nog bloter dan een naaktslak!’

Ik meet en weeg mijn schelpenverzameling met mijn ogen.
Mijn hart maakt een sprongetje. Nog maar een paar schelpen.
Een stuk of wat verhalen... Dan zit ook ons huis te krap!

De wulk krijgt een plek tussen mijn luipaardkegel uit de Filipijnen, de glanzende Japanse abalone en een grote tritonshoorn die echt toetert. Die grote zijn de blijvers. Die krijgt de zee niet terug.

De kleintjes zijn voor schelpenpost. Papa brengt ze van zijn reizen mee naar huis. En zodra hij weer weg is, stuur ik ze naar hem op.

Dat saai, lege slakkenhuis bijvoorbeeld. Daar woonde eerst nog zo'n heremietkreeftje in. Maar toen dat kreeftje mijn schelpenverzameling zag, wist het niet waar het moest kijken. Zoveel mooie huizen, zomaar voor het uitkiezen!

Het kreeftje wachtte geduldig tot ik sliep...

Maar zodra ik lag te ronken als een vissersschuit, krabbelde het er met mijn allermooiste schelp vandoor. Mijn koninginnenschelp uit de Caribische Zee!

Ik heb niks aan papa verteld. Stel je voor dat hij terug naar de Caraïben wou om een nieuwe voor me op te vissen.

Papa stopt me in. Lekker strak. Alleen mijn hoofd komt nog boven de dekens uit.

‘En nu vertellen’, zeg ik. Het is een eis, geen vraag. Hier heb ik zo lang op gewacht.

Papa schommelt mijn bed. Zelfs dat is een schelp. Een reusachtige doopvontschelp in de vorm van een hart. Ook een van papa’s vondsten.

‘Wat heb je deze keer ontdekt?’ wil ik weten.

‘Een reus’, doet papa geheimzinnig. ‘Maar die bewaar ik voor de laatste avond.’

Ik knijp mijn ogen dicht en doe heel erg mijn best om daar vooral niet aan te denken.

Gelukkig slaat papa's schrift al snel ritselend open. Papa schraapt zijn keel.

Niet veel later lig ik weer blij te glimmen als een parel in mijn schelp.

'Ik vond een octopus die op een spookje lijkt. Bijna doorzichtig.
Met zo'n groot, eng hoofd en van die graaiende armpjes.'

'liiiiie!' Ik schiet rechtop in bed als papa me kietelt. 'Echt?
Hè, toe. Hou op! Dat wil ik zien... Néééé! Heb je hem op een foto?'
Ik hap naar lucht. 'Papa, stop! Genade! Straks plas ik nog in bed!'

Papa's vingers kriebelen nu de lucht. Hij kijkt beteuterd:
'Ik deed mijn flitslamp aan en het spookje was weg.'

Elke avond krijg ik een nieuw verhaal. Over papa die
een ontembaar zeepaard temde. Of eigenhandig een leuke
zeeslang dichtte! Hij ontdekte een school vissen, waarvan er
niet één kon lezen of schrijven. En hij kwam erachter
dat liksnoep in schelpen niet zoet, maar zoutig smaakt.

'Ik bedacht een dieet van zeekomkommer', begint hij op een keer.

'Ugh!' Ik steek mijn tong uit. 'Wat vies!'

'Ja, dat zou je denken', knikt papa wijs. 'Maar het werkt wel. Het is bovendien een groot succes. Echt elke grote zeester doet nu aan mijn dieet.'

Ik kijk papa aan. Mijn hoofd schuin. Eén wenkbrauw opgetrokken. 'Echt?' vraag ik met een iel stemmetje.

Papa wappert meteen al mijn twijfels weg: 'Alsof ik zoiets zou verzinnen.'

Na een tijdje vraag ik zelfs niet meer naar foto's. Ik droom papa's avonturen met mijn ogen dicht.

Elke nacht zwemmen spookjes, vissen, zeepaarden en slangen langs in het pikdonker.

Een sidderaal met een lampje seint lang-kort-lang, kort-lang-kort.

Ik ben een zeester met vijf armen. Papa is een inktvis. Hij heeft er wel acht! We knuffelen om nooit meer los te laten.